

Pamflet

Núm. 19 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 16 de maig del 1936

El Congrés de l'Esquerra

S'ha anunciat el Congrés ordinari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Precisa, ara, tota l'atenció del militant sobre la pròxima Assemblea.

No hi ha temps d'esmenar-ho, però els Congressos del Partit haurien de tenir una altra preparació de la que estem acostumats. Durant l'any el partit hauria d'estudiar la feina a fer. Partit governamental i que regeix el govern de Catalunya, hauria d'estudiar curosament les necessitats del país i els sentiments populars i les possibilitats immediates de resolució. Les ponències a discutir haurien d'ésser conegudes per les Comarcals i Centres perquè vinguessin els delegats amb un mandat clar i amb acords pertinents i fermes a assenyalar la tasca a realitzar als nostres representants en els organismes estatals.

Perquè per a la bona norma del partit i de Catalunya hem de maldar per a delimitar les dues funcions: govern i partit. Els homes que el partit delega per als organismes oficials un cop en el poder haurien de sostreure's a la influència, alguns cops excessiva, del militant, per a passar a la dependència exclusiva del país. Pensem que és el partit qui dona homes a Catalunya perquè la regeixin, no Catalunya qui es dona al partit. El poble els ha elevat i avalat les més altes magistratures perquè complissin un programa prèviament establert i concretat, i elaborat fent tots els esforços per a fugir de vaguetats i abstraccions.

Per altra part, el partit quedaria amb llibertat d'acció més àmplia per a recollir nous neguits i sistematitzar-los en un cos doctrinal i en una eficiència immediata. Vigilaria el compliment del programa, anunciat i compromès, però no intervendria d'una manera molts cops pertorbadora en els més mínims detalls governatius. Pensem tots que els conflictes més molestos i alguns cops més punyents per a l'Esquerra Republicana de Catalunya han estat els derivats del nomenament de personal burocràtic. Sovint un guarda urbà o agent de contribucions han creat problemes més grossos que qüestions de principis.

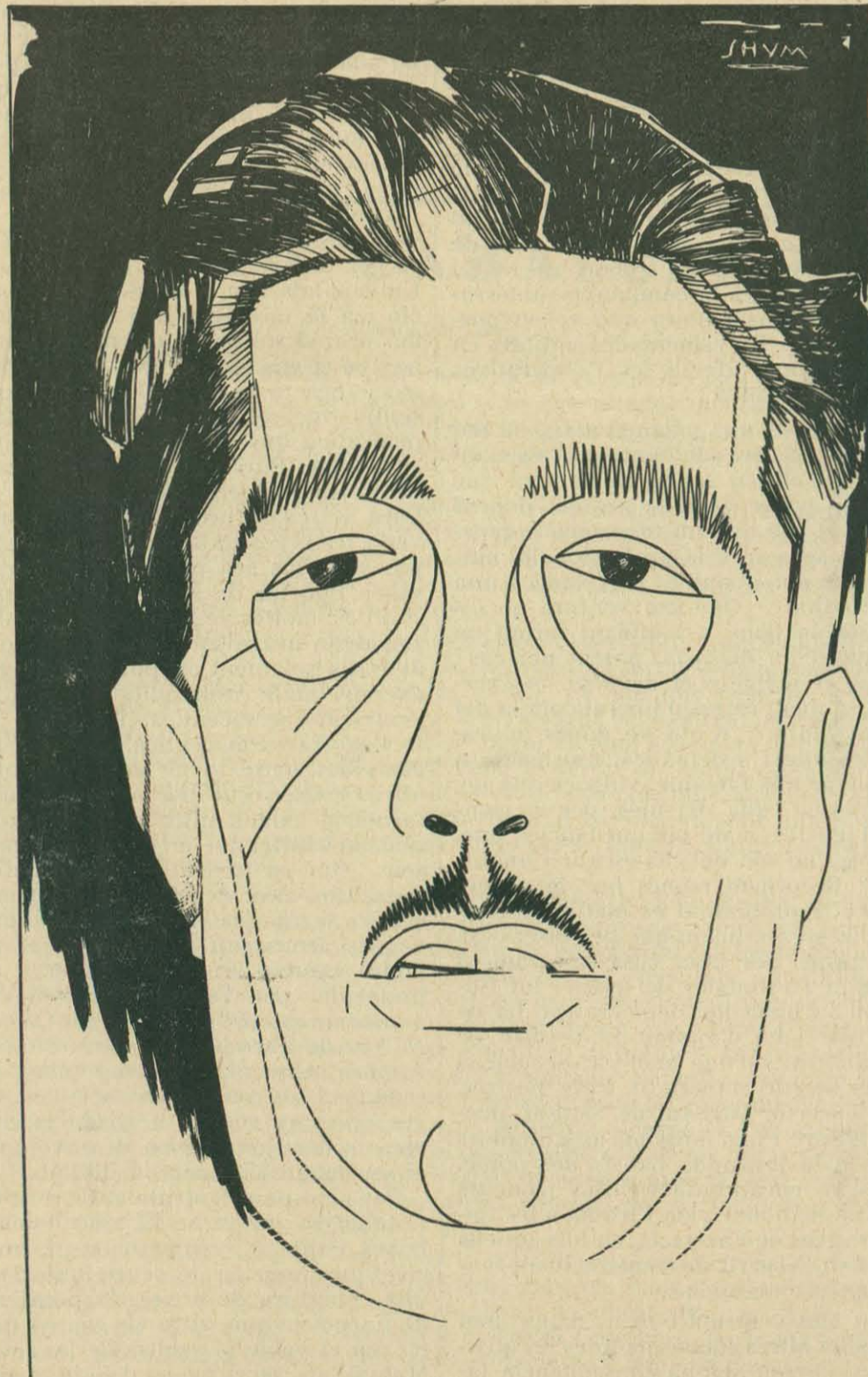
Hem d'evitar això. Amb la precisió perfecta dels límits de cada òrgan, però també amb la més perfecta precisió de les funcions, facultats i actes. I aquests no poden ésser detallats més que amb el previ i concienzós estudi de l'obra a fer.

És tard per a fer aquesta obra a fons d'estudi de necessitats i mitjans de tota mena. Però hem d'evitar aquella espontaneïtat sempre ingènua, sovint atabalada, amb freqüència pertorbadora de proposicions dels dele-

gats, sense més aval que un desig suggerit en un moment d'eufòria i que sense discussió aprova el Congrés i que ha d'ésser arxivada després perquè no exis-

teix mitjà humà de complimentar-la.

Ens hem de percatar que l'organisme més alt del partit són els seus Congressos i que només ells poden marcar nor-

SOLER I BRU

La bondat. Amb intel·ligència, però bondat sobretot. Una bondat activa, amb desig, amb atac d'organitzar el món sota els seus principis. Per això és nacionalista. Per això és esquerrà. I obrerista. I organitza mutualitats i ensenya als homes a ajudar-se els uns als altres. I també així vol organitzar els pobles.

mes i ensenyar conductes. Per això cal estructurar-los perquè donin el màxim de rendiment i palesin el màxim de solvència i sentit de responsabilitat; hem de procurar que perdin aquest regust de festa i esbargiment que tenen per als delegats forans.

El pròxim Congrés pot ésser decisiu. Si el 6 d'octubre va determinar un séc profund en la política catalana, en l'Assemblea es palesarà. I si aquesta influència decisiva de la data gloriosa i fatídica alhora no s'exterioritza i existeix, el Congrés serà un fracàs que comportarà tard o d'hora el del partit.

La primera idea que ha d'influir en els congressistes és la necessitat de conservar la unitat de l'Esquerra. Una escissió en aquests moments seria fatal per a Catalunya i per a la Democràcia.

L'escissió no té cap raó d'existir. No s'han de discutir principis: no hi ha ambient per a això ni el Congrés porta aquest mandat. Tots els plets seran qüestions personals que derivaran de recels i desconfiances entre els homes o les matisacions que representen. Però si l'Esquerra no pot continuar la convivència dels que fins ara han format en els seus rengles des de la seva fundació, defraudarà la voluntat de Catalunya. Seria un acte antipatriòtic destruir l'organització política que Macià va plasmar per a estructurar la Catalunya lliure.

La lluita entre moderats i revolucionaris no té cap raó que sigui més explosiva que en els cinc anys anteriors. Cap argument de pes no abona que l'àrea ideal i tàctica del partit s'enxiqueixi: cap dels sectors extrems ni centristes, conscientment i patriòticament, no pot eliminar ni prescindir del contraopinant com no vulgui llançar el partit al suïcidi. Les desviacions de darrera hora en sentit federalista, amb abandó manifest de la fidelitat a la doctrina nacionalista, no reclama altra cosa que l'afirmació rotunda dels principis bàsics constituents per a reduir-les a les veritables proporcions, que són mínimes, i evitar-les en el successiu. Tota la resta, és qüestió de detall que amb la bona voluntat de tots queda reduït al no res.

El Congrés ha d'enfortir l'Esquerra. Per a tal labor hi ha el gran sentit patriòtic i esquerrà dels centres, la labor eficient en sentit d'organització de la Federació de Barcelona-Ciutat a la qual haurien d'imitar les altres i no ésser algunes una ficció com ara. En aquestes qualitats confiem perquè el pròxim Congrés doni una vitalitat més gran al partit que ha d'estructurar la llibertat fent-la lleial als principis que marca la Revolució.